

Vanin:

Slikar.

*Večkrat Milček barva in riše
cerkvice, hribčke in hiše.*

*Pri tem hvali se: »Naj ne misli nikar
nikdo, da nisem dober slikar!«*

Nekega dne sestri Bredici pravi:

»Slikal te bom, tu sem se postavil!«

*Vzame svinčnik, barve, skodelico vode, papir
in z delom prične: »Zdaj, sestrice, mir!«*

Bredica potrpežljivo stoji,

Milček slika in se pri tem drži

*resno in modro... Pozneje že jezno in na jok:
delo nikakor ne gre mu od rok...*

*»Ah, bom na sliki lepa,« je Bredica čakala,
ko je videla jo — je vroče zaplakala.
Slika raztrgana je na koščkov sto,
sestrica se na bratca jezi hudo.*

*Toda še zmerom Milček barva in riše —
to, kar zna: cerkvice, hribčke in hiše.
Ko pa odraste, ko vse večji bo,
prav gotovo naslika tudi Bredico!*

Venceslav Winkler:

O pozabljeni lestvi in zlatih cekinih.

Šel je poljanski pastir za vas, zabredel v polje in stopil v gozd do Vrtače: tam je osupnil. Noge so se mu zašibile, nenadoma se je zrušil na kolena in zastrmel v čudo prečudno: med smrekami je slonela lestev, neznansko je bila lepa in vzpenjala se je čez drevje, rasla daleč navzgor in izginjala nekje v oblakih.

»Nebesa so se odprla!« je zajecljal pastir. Ko je pa videl, da se nič ne zgane, da veje veter kot navadno in da sedajo ptiči brezskrbno na lestev, se je strahoma dvignil in se približal. Nalahko je potipal kline in še bolj zmajal z glavo, pa ga je zaskrbelo, kaj bodo rekli gospod župan. Obrnil se je in jo ucvrl proti vasi, kakor bi kuril za njim.

Poljanci so se razburili, ko so slišali o lestvi; hiteli so v Vrtačo, kričali in nastal je pravi direndaj. Vsakdo je hotel biti prvi, kakor bi se bali, da bo čudovita stvar zdaj zdaj izginila. Pustili so vse in tekli, tekli. Drug drugemu so stopali na noge. Pred vsemi pa je šel pastir, a zadnji je bil policaj z bridko sabljo, kakor je to že navada. Pri Vrtači so se zasopli ustavili in se zagledali nekam v nebo, nato so vsi začeli otipavati lestev. Nekateri so bili prepričani, da če je nebeška, mora biti tudi zlata. Globoko v srcu so že natihoma ugibali, kdaj bi se neopaženi približali in izdrli vsaj tri, štiri zlate kline. Moj Bog, to bi bilo celo premoženje! Toda župan, ki je bil debel, se je le stežka preril skozi vaščane, nataknil je naočnike in ugotovil, da je lestev iz povsem navadnega lesa. Razočaranje se je lotilo ljudi in nekaj jih je takoj odšlo, češ kaj